

§ 4.

For saa vidt der maatte forekomme Afgifter til Staten af faste Ejendomme af lignende vedvarende Karakter som de i Loven af 29. April 1913 omhandlede, men som dog ikke omfattes af nævnte Lov, bliver disse ligeledes at afløse i Overensstemmelse med foranstaaende Bestemmelser, saaledes at Afløsningssummen beregnes efter Reglerne i Loven af 29. April 1913.

§ 5.

Forfaldne Afløsningssummer og Afdrag paa saadanne bliver, naar de ikke rettidig indbetales, at inddrive sammen med Skatterne for den Termin, hvori de er forfaldne og efter samme Regler som disse.

§ 6.

Med de af foranstaaende Bestemmelser følgende Ændringer har det sit Forblivende ved Reglerne i Lov af 29. April 1913.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Uagtet Loven af 29. April 1913 hjemlede en Nedsættelse af Afløsningssummen med 10 pCt. for de Ejere af afgiftspligtige Ejendomme, der afløste disse Afgifter senest til Oktober Termin 1920, er den ved Loven hjemlede Ret til Afløsning kun i forholdsvis ringe Grad bleven benyttet, og Afløsningen falder hovedsagelig paa større og middelstore Ejendomme, medens kun en forholdsvis ringe Del af Ejere af Ejendomme med smaa Afgifter har søgt Afløsning, hvad der formentlig staar i Forbindelse med den ringe Rolle, de paa-gældende Afgifter spiller for disse Ejendommers Vedkommende.

Dette i Forbindelse med de navnlig i visse Amtstuedistrikter stedfundne og stadig stedfindende talrige Udstykninger og de Vanskeligheder, der under Nutidens bevægelige Ejendomsforhold er forbunden med Opkrævningen af visse af de omhandlede Afgifter, navnlig de saakaldte „Rekognitioner“ ved Ejerskifte, har medført, at Arbejdet med Opkrævningen af disse Afgifter efterhaanden har antaget et Omfang, der ikke staar i noget rimeligt Forhold til de Beløb, der skulle opkræves, og Administrationen har ikke været i Stand til at raade Bod paa dette Forhold, idet der ikke ved Loven af 29. April 1913 er givet Staten som Afgiftsnyder nogen Ret til at opsigse Afgifterne til Afløsning, saaledes som der f. Eks. ved Lov Nr. 505 af 28. September 1918 er givet Nyderne af de i denne Lov omhandlede Grundbyrder,

og efter at Muligheden af at tilvejebringe en mere tilfredsstillende Ordning af det her omhandlede Forhold har været drøftet i Statsregnskabskommissionen, er der fra denne fremkommet omstaaende Forslag, hvortil Ministeriet har ment at kunne slutte sig, og med Hensyn til hvis enkelte Bestemmelser man skal bemærke følgende.

Man har undersøgt, om en tilfredsstillende Ordning lod sig tilvejebringe ved en Afløsning af Afgifterne alene for de Ejendomme, af hvilke de udgør rene Smaaabeløb, men er kommet til den Erkendelse, at en saadan partiel Afløsning ikke blot vilde blive væsentlig besværligere — og som Følge deraf ogsaa bekosteligere — end en fuldstændig Afløsning, men ogsaa mindre hensigtssvarende, idet den ikke i forholdsmæssig Grad vilde formindske Arbejdet ved Opkrævningen af og Regnskabsaflæggelsen for de ommeldte Afgifter, ligesom den, saafremt de senere Aars Bevægelse i Retning af Udstykning af de større Ejendomme fortsættes, vil nødvendiggøre en Række i regnskabsmæssig Henseende besværlige Smaaafløsninger, hvis man ikke om nogle Aar atter skal staa overfor Spørgsmaalet om en ny Reform, uden dog paa den anden Side nogensinde at bringe Forholdet til endelig Afslutning.

Man maa derfor holde for, at det omhandlede Forhold i sin Helhed bør søges bragt til endelig Afvikling indenfor en rimelig Tid ved en samlet Afløsning af alle de i Loven af 29. April 1913 omhandlede